

И ѿ това многи разумѣха

Добродѣтель дивнаа неговѣ.

И почнаха да го вси почитатъ

Като свѣта, и да оублажаватъ.

Но Алѣксѣй ѿ слава бѣгаше,

И почете ни какъ не искаше,

Боѣшесе да за почесть зѣмна,

Не изгуби слава пренѣна.

И намысли ѿ тамъ да ѿтїде,

И на мѣсто незнаемо ѿде.

Зато встѣна ѿ града Вдѣса,

И достїгна пристанища морска.

И намери корабль великїй,

Кой плѣвеше въ страны кїлїкїйски,

Влѣзна въ него и въ себе мыслеше,

„Въ кїлїкїйскїй градъ д' ѿдемъ, дѣмаше:

„Тамъ въ тарсѣ храмъ є апла,

„И прехвална оучителя Павла.

„При храмъ неговъ азъ ща да сѣ всѣлимъ,

„И до конца жїзни да поживимъ.

„Тамъ ме нїкой не ще да познае,

„За то тамъ да ждѣмъ Спасенїе.“

И корабль поспѣшнѣ плѣвеше:

Но съ Бжїе смотренїе бѣше,

И противенъ вѣтаръ ѿмъ востѣна,

И дни многи бѣше вѣра страшна.